

Preveți motospionerie 11
Cadoul de Moș Nicolae al unui exilat 12
Cadoul de Crăciun al lui Claudiu 13
Universul apăsător 14
Cafetiera futuristă 15
Pierrea Primordiu și Apăsător 16
Oameni aspruțuți 17
Superficialitate 18

Emoții care te trezesc

..... 19
..... 20
..... 21
..... 22
..... 23
..... 24
..... 25
..... 26
..... 27
..... 28
..... 29
..... 30
..... 31
..... 32
..... 33
..... 34
..... 35
..... 36
..... 37
..... 38
..... 39
..... 40
..... 41
..... 42
..... 43
..... 44
..... 45
..... 46
..... 47
..... 48
..... 49
..... 50
..... 51
..... 52
..... 53
..... 54
..... 55
..... 56
..... 57
..... 58
..... 59
..... 60
..... 61
..... 62
..... 63
..... 64
..... 65
..... 66
..... 67
..... 68
..... 69
..... 70
..... 71
..... 72
..... 73
..... 74
..... 75
..... 76
..... 77
..... 78
..... 79
..... 80
..... 81
..... 82
..... 83
..... 84
..... 85
..... 86
..... 87
..... 88
..... 89
..... 90
..... 91
..... 92
..... 93
..... 94
..... 95
..... 96
..... 97
..... 98
..... 99
..... 100

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚONE, CRISTIAN

Emoții care te trezesc / Cristian Țone. —Snagov : Letras, 2020

ISBN 978-606-071-045-5

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2020, Cristian Țone.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

*Orice asemănare cu situațiile sau personajele
acestei cărți este absolut întâmplătoare.*

Autorul

Cuprins

Povești motivaționale	5
Cadoul de Moș Nicolae al unui extraterestru	5
Cadoul de Crăciun al lui Claudiu	7
Universul ascuns.....	11
Cafeaua fermecată	13
Floarea frumoasă și spinoasă.....	15
Dilema norișorului.....	18
Superficialitate.....	20
Cafeaua și cola.....	22
Înghetata și ketchup-ul	23
Luminița și Neluțu.....	25
Piersica zemoasă.....	26
Cireașa îndrăgostită	29
Ariciul țepos	32
Puiul de căprioară.....	38
Antirex și vrăjitorul	39
Frunza din cimitir	45
Luana și anxietatea	49
Ion, antibioticul și bacteria, la proces.....	54
Lumea cea nouă.....	59
Steaua fără nume	62
Fata anxioasă	63
Băiatul flămând	64
Prietena din altă lume	65
Domnișoara cu troller	68
Fata nordică	72
Povești din viitor.....	76
Bacteria care se hrănește cu uraniu	76
Transportul în oraș – mașini.....	78
Amprenta.....	82
Localul primului sărut	87

Din cugetările autorului	91
Respect pentru oameni și cărți	
Coaja și miezul	91
Copacul.....	94
Vrei să prinzi caras ori rechin?	95
Cât valorezi?.....	97
Lecția homarului.....	98
Despre subestimare, validare și veverițe	99
Asemănări și diferențe între flori și fete	100
Sistemul imunitar vs relații interumane	102
Atragi potrivit mediului pe care-l crezi.....	103
Influența.....	105
Atașament	108
Cine ești?	108
Sensul vieții	109
Schimbarea omului și capacitatea sa de adaptare	111
Paradisul	114
Copii și elefanți.....	116
Luna și Pământul	117
Tu în jurul cui orbitezi?	118
Scopul unei relații.....	120
Despre conexiune, iubire și tort.....	120
Relații și principii	125
Relațiile de lungă durată.....	129
Relațiile de scurtă durată	131
Femeile mature singure	133
De ce suferim după o despărțire?	137
De ce vrem să lăsăm ceva bun în urma noastră?	141

Povești motivaționale

Cadoul de Moș Nicolae al unui extraterestru

A fost odată un extraterestru tare ciudat, nu-ți puteai închipui că există așa ceva.

*Dacă-l priveai din stânga, arăta odios,
dacă-l priveai din dreapta, era cel mai
frumos, iar de-l priveai din față,
semăna a ființă normală și calmă,
ce-ți mănâncă din palmă.*

În ajun de Sf. Nicolae, toată ziua, acest extraterestru s-a tot gândit ce cadou și-ar dori cel mai mult, dar până spre seară nu a reușit să afle ceva ce și-ar dori cu adevărat. Așa că a început a plânge și a fugit de acasă dezbrăcat. Ningeabundent și era mare viscol. Toți cei care îl vedeau aruncau cu pietre în el, nu numai pentru că era extraterestru, dar și pentru că era dezbrăcat. A ajuns în cele din urmă sub un pod și acolo a rămas. Nu-și mai dorea nimic și plângea continuu. Cu cinci minute înainte de miezul nopții a văzut pe cer o sferă de lumină ce se apropia cu viteză foarte mare de el. S-a speriat atât de tare, încât se albise la față de frică. Din sferă a ieșit un extraterestru, care s-a apropiat de el și i-a spus:

—Nu te teme, pe tine te-am căutat. Ia aceste pietre prețioase, mergi din casă în casă așa dezbrăcat cum ești

și dăruiește câte una fiecărei familii. Iar dacă cineva nu te va primi, să nu insiști, ci să mergi mai departe. Dar cine te va primi, aceluia să le speli picioarele și să le săruți mâinile, iar la final, înainte de a pleca, să presari puțin din acest praf magic peste grădina lor, pentru că anul următor vor avea o recoltă de 10 ori mai mare decât până atunci.

Tremurând extraterestrul nostru din toate încheieturile, a luat pietrele prețioase, praful magic și a plecat spre locuințele oamenilor. La 30 de case a fost, dar toți râdeau de el și îl izgoneau. El le spunea că nu dorește nimic, ci, dimpotrivă, că vrea să le dăruiască o piatră prețioasă. Toți îl luau în batjocură. Însă nu s-a lăsat descurajat, ci, urmând sfatul aceluia extraterestru, a mers mai departe.

A ajuns la casa unui om foarte bogat și a bătut la ușă. Ieșind bogătașul și aflând de ce a venit extraterestrul la el, l-a primit și l-a lăsat să îi spele picioarele și să-i sărute mâinile. Extraterestrul era foarte fericit. Dar și pe fața bogătașului se citea o bucurie rară, o bucurie atât de mare, încât l-a poftit la masă.

Bogătașul era un om singur și trist, cuprins de deprimare și de gândurile morții. I-a propus extraterestrului să locuiască împreună cu el. Când a auzit, lui nu i-a venit să creadă și i-a spus că toată viața sa i-o dăruiește bogătașului.

Au trăit foarte fericiți până la adânci bătrâneți și... încă trăiesc în zilele noastre, însă nu pe Pământ, ci s-au mutat pe planeta de unde provenea extraterestrul.

Cadoul de Crăciun al lui Claudiu

Ne aflăm în Cluj, în iarna anului 2029, într-o zi geroasă, dar senină. Claudiu e un băiețel de 12 ani care face parte dintr-o familie săracă. Este un copil inteligent, sensibil, foarte activ, care debordează de energie, un copil care mai crede în Moș Crăciun și în bunătatea oamenilor. Este noapte, iar el se pregătește de somn. Își ia un carnetel și își notează în el lucrurile pe care și-ar dori ca Moșul să i le aducă. Mama lui îi dă un pupic, după care, în două minute, Claudiu adoarme afișând un zâmbet larg. Se trezește a doua zi bucuros că nu trebuie să mai meargă la școală. Era prima zi din vacanța de iarnă. După ce se spală pe dinți și își ia hainele de casă, merge în bucătărie la mămica lui, care făcea o prăjitură, și îi zice:

—Bună dimineața, mami! Ce faci?

—Bună dimineața, puișor! Uite, mama face o plăcintă cu dovleac și scorțișoară.

—Mmmm, abia aștept să mănânc.

—Te-ai gândit la ce vrei să îți aducă Moș Crăciun?

—Da, m-am gândit, dar nu-ți spuuuun. E secret. Mi-am trecut în carnetelul meu.

—Bine, dragul meu. Sper ca Moșul să îți permită să îți cumpere ceea ce îți dorești tu.

—Mama, eu am auzit că Moș Crăciun nici nu are nevoie de bani pentru cumpărarea jucăriilor. Nu le cumpără, ci le face în fabrica lui de la Polul Nord.

—Da, așa e, iubitele. Însă, vezi tu, uneori i se mai termină praful magic și atunci merge pe la magazine să cumpere cadourile. și cărți

—Păi, și de unde are el bani, că nu e angajat nicăieri?

—Vinde lapte de ren oamenilor din zonă.

—Aaaaa, acum înțeleg de ce anul trecut am primit fix jucăria pe care am văzut-o la magazin. Că dacă era să fie făcută de el, atunci nu scria Noriel pe ea, ci Moș Crăciun. Mă întreb oare cine e Noriel ăsta? Sper că nu e rivalul Moșului.

Zilele trec și se apropie Crăciunul. Suntem în ajun, iar Claudiu e foarte nerăbdător să vadă ce îi va aduce Moșul. Este ora 21:00 și Moș Crăciun încă nu a venit. Claudiu își face griji, dar nu își pierde nădejdea. Este ora 22:00, Claudiu trebuie să se culce și mai merge o dată să se uite sub brad. Din păcate, nu este niciun cadou. Merge la somn, gândindu-se că Moșul întârzie.

—A doua zi dis-de-dimineată, Claudiu, cum se trezește, cum aleargă direct spre brad și, spre bucuria lui, vede niște cadouri. Îl alege pe cel pe care scria numele lui și îl desface. Rămâne dezamăgit când constată că nu erau lucrurile pe care și le dorea el. Nu era niciun robot transformer și nici cornul scump cu ciocolată la care el poftea de multă vreme. Cu buza umflată și punga cu cadouri într-o mână, se duce la mămica lui și-i zice:

—Mami, uite, a venit Moșul, dar nu mi-a adus ce mi-am dorit. Eu nu i-am cerut lucruri de școală și nici fructe. Jucăria asta e pentru bebeluși, iar cornul ăsta cu ciocolată e din ăla ieftin. Eu i-am cerut corn din ăla

scump, de 10 lei. Colegul meu Patrik primește în fiecare zi câte un corn din ăla de la părinții lui.

În timp ce îl îmbrățișează, mama îi zice:

—Dragul mării, se pare că a fost mai sărac Moș Crăciun anul ăsta.

Apoi se duce în dormitorul ei și începe să plângă, pentru că nu și-a permis să îi cumpere băiatului ei ce și-a dorit. În dimineața următoare, mama îl trimite pe Claudiu la un magazin din apropiere să îi cumpere o sticlă de ulei. Ajuns acolo, Claudiu, căutând locul în care erau sticlele de ulei, vede cornuri cu ciocolată din alea scumpe, de 10 lei. Ia unul în mână și se uită, salivând la el. Îl întoarce pe toate părțile, parcă pentru a memora bine fiecare detaliu de pe ambalaj. Mama îi dăduse doar 5 lei, deci era imposibil să cumpere un corn. Nemaiputând rezista tentației, ia un corn și îl bagă pe sub geacă, asigurându-se că nu e văzut de nimeni. Găsește locul în care erau sticlele de ulei, ia una și merge repede cu ea la casă. În timp ce se pregătea să plătească, vine domnul ce asigura paza magazinului și îi zice:

—Alo, băiatul, scoate ce ai băgat sub geacă!

Înroșindu-se la față, Claudiu îi zice că nu are nimic sub geacă. Paznicul se preface că sună la poliție, moment în care lui Claudiu îi crește pulsul și îi vine să plângă. Întâmplarea a făcut ca în acel moment să intre un polițist în magazin. Băiatul scoate cornul de sub geacă și cu lacrimi în ochi merge și i-l dă polițistului, implorându-l să nu-l ducă la școala de corecție. Claudiu se gândește la mămica lui, care îl iubește mult, se gândește că va fi rupt

de ea și aruncat într-un mediu ostil, unde va fi privat de dragostea ei. Lacrimile-i curg șiroaie și nu le poate opri. Suspină din adâncul sufletelului său. Polițistul, dându-și seama ce s-a întâmplat, îl mângâie ușor pe cap și-i zice:

—Azi e Crăciunul, te iert! Să nu mai furi niciodată! Hai, liniștește-te! Mergi și pune cornul la locul lui, de unde l-ai luat.

Claudiu merge suspinând să pună cornul la locul lui. Era terminat emoțional. Inima încă îi bătea foarte tare și deodată băiatul se prăbușește la pământ. Paznicul aleargă repede spre el, îl întoarce cu fața-n sus și îi verifică pulsul. Inima încă-i bătea, din fericire, și băiatul încă respira, dar mai încet. Doar leșinase. Paznicul ia o sticlă de apă și îl stropește pe față, moment în care Claudiu deschide ochii. Mai stă puțin culcat pe jos pentru a se liniști, după care se ridică în picioare. Își cere scuze încă o dată pentru fapta sa, pune cornul de unde l-a luat și merge la casă pentru a plăti sticla de ulei. Când ajunge acasă, mama îl întreabă de ce a întârziat așa de mult, iar el, strângând-o-n brațe, îi răspunde:

—Mami, te iubesc foarte mult. Nu vreau să fiu luat de lângă tine.

Această întâmplare l-a traumatizat atât de tare pe copil, încât va rămâne întipărită în subconștientul lui. Va dezvolta un atașament foarte puternic față de mama sa și o fobie față de polițiști, deși va deveni un om corect. Când va împlini vârsta de 25 de ani, îi va cere prietenei sale să locuiască împreună cu el și cu mama sa. În adâncul subconștientului său va asimila polițiștii cu oameni răi, care vor să te dezlipească de persoanele care

te iubesc. Îi va urî din tot sufletul său, deși va fi un om corect, care nu va mai fura vreodată, nici măcar după ce va deveni primarul orașului. Își va petrece restul vieții trăind în armonie în același apartament, împreună cu mama și cu prietena lui.

Universul ascuns

„Mi-am dorit și n-am avut. Am avut și apoi mi-am dorit altceva. De la început am avut totul, dar nu știam, pentru că era ascuns.”

Trăia odată o familie săracă, cu un copil, într-o căsuță la marginea unui oraș, feriti de aglomerația și agitația urbane. Copilul în vârstă de 10 ani era foarte pasionat de calculatoare, mai precis de programarea calculatoarelor. Învățase la școală elementele de bază ale programării. Plăcându-i atât de mult și fiind susținut și de familie, s-a născut în el dorința de a deveni un programator adevărat. Toată atenția lui era pe această pasiune, care a devenit în scurt timp scopul său în viață. Așa că după școala generală a urmat un liceu de informatică, iar apoi s-a înscris la o facultate de profil. După ce a terminat și facultatea, s-a angajat pe post de programator la o firmă, unde a fost foarte mulțumit. Își atinsese scopul, își împlinise dorința pe care a avut-o de când era copil. Era un câștig extrem de mare pentru el. Și s-a bucurat, s-a bucurat, până s-a plictisit să se mai bucure și și-a îndreptat atenția către altă dorință, și anume de a-și cumpăra o casă modernă și o mașină de teren. Așa că a luat un credit de la bancă pe 30 de ani și și-a împlinit

visul. Era foarte fericit, avea o casă frumoasă, mașină, un loc de muncă pe care-l iubea, dar de la o vreme a început să se simtă singur și și-ar fi dorit o parteneră de viață. În scurt timp, și-a găsit o fată minunată, deosebită, iubitoare. Toți cunoscuții îl invidiau și îl considerau un om fericit și împlinit. Dar după un timp, iar s-a născut altă dorință în interiorul lui, pe care dorea să și-o îplinească neapărat, și anume de a construi o presă extrem de puternică. Începuse să lucreze la ea, când au apărut alte câteva dorințe noi. Simțea deja că nu mai poate face față atâtor dorințe, atâtor task-uri. Și, în plus, era trist pentru că nu își împlinise o dorință pe care o avea de când era copil mic. Tânărul se zbătea cu împlinirea dorințelor sale, își chinuia mintea și indirect trupul, gândindu-se la ceea ce el își dorea foarte mult și nu avea.

Într-o zi, când era și răcit, dar și deprimat din cauza neîmplinirii câtorva dorințe de-ale sale, a crezut că nu o să mai trăiască mult timp, așa că s-a decis să se considere fericit și împlinit și că nu mai e nevoie să-și îplinească nicio dorință. S-a gândit că omul este un univers în miniatură și din cauza asta nu are nevoie de nimic din exterior pentru a fi fericit.

S-a considerat împlinit timp de mai multe zile consecutiv, iar după un timp a constatat că, de fapt, el chiar nu are nevoie de nimic din exterior pentru a fi fericit și împlinit. Totul era în interiorul lui. Fericirea e în interiorul nostru, doar că uneori e bine ascunsă. Dorințele din sfera materială îl poartă pe om într-un ciclon care nu se mai termină niciodată. Simțindu-se împlinit, chiar nu l-a mai interesat de acele dorințe

neîmplinite. Și și-a dat seama că și dacă le-ar fi împlinit, atunci ar fi apărut altele noi. Dorințele sunt precum coșurile de pe față, scapi de unul, dar apare altul în alt loc. S-a făcut bine tânărul și nu a murit, precum credea, ci, dimpotrivă, acum era mai viu ca niciodată. Avea energie și poftă de viață, avea un chip senin și se simțea o energie pozitivă în jurul lui. Toate ușile i se deschideau, pe unde mergea. Oamenii îl iubeau.

Cafeaua fermecată

Era odată o cafea ce nu își găsea niciun om care s-o bea. Zilnic se plimba singură prin oraș, căutând pe cineva care s-o dorească, dar în zadar. Zilele treceau și ea nu își găsea pe nimeni. S-a gândit că poate e de vină culoarea ei sau ceașca în care locuiește. Așa că a mers într-o zi la un magazin și și-a cumpărat o ceașcă foarte scumpă și frumoasă.

După ce a ajuns acasă, a curățat-o foarte bine, s-a turnat în ea și a intrat în cuptorul cu microunde pentru a se încălzi. Nimeni nu ar dori să bea o cafea rece. După ce s-a încălzit foarte bine, iar a ieșit în oraș pentru a căuta pe cineva care să dorească să o savureze. Din păcate, nu a găsit pe nimeni. Zilele treceau, dar ea era atât de perseverentă, încât zi de zi ieșea în oraș.

Pe măsură ce timpul trecea, cafeaua se evaporă puțin câte puțin. După două săptămâni, în ceașcă mai era foarte puțină cafea. Totuși, ea nu a renunțat nici atunci și, mai mult de atât, mai tot timpul și-l petrecea prin oraș, plimbându-se.